

atter kan tages tilbage. Dette, synes jeg, er et Hensyn, der her maa tages. I øvrigt tillægger jeg denne Bestemmelse om, at Børn eventuelt kunne holdes tilbage i Opdragelsesanstalter af strengere Art udover deres 18de Aar — den findes i § 36 — ikke ringe Betydning. De 3 Aar, der er Tale om, er ingenlunde for meget, og det vil være umuligt at behandle 17-aarige, som komme ind, med Virkning i en saadan Anstalt uden den Bestemmelse, som her findes.

Medens den sidste Paragraf i en Lov jo sjældent vækker synderligt Anstød, — den, hvor der er Tale om, at Loven skal træde i Kraft, eller at den ikke skal gælde for Færøerne —, maa jeg dog bemærke, at den sidste Paragraf i denne Lov hos mig vækker meget stort Anstød, idet der nemlig staar, at „denne Lov træder i Kraft til den Tid, som Kongen bestemmer“ — Punktum! Det vil med andre Ord sige, at Loven træder i Kraft, naar den ansvarlige Justitsminister finder, at Øjeblikket er kommet til at indstille til Kongen, at Loven skal træde i Kraft. Da der ikke gøres Rede for, hvori denne mærkelige Bestemmelse bunder, saa haaber jeg, at der, hvis man ikke faar gjort Rede og fyldestgørende Rede derfor, maa ske en Forandring her. Thi ved denne Bestemmelse reduceres jo hele Loven til et Løfte, om hvis Indfrielse ingen ved noget som helst. Det er nemlig en slet Skik, man er kommen ind paa oppe i Norge, og som i mange Tilfælde har været uhyre uheldig, som nu skal overføres hertil. Jeg ved ikke, om det er sket før, men i alt Fald i denne Lov overføres denne Bestemmelse til Danmark. Maaske jeg i saa Henseende maa citere en Udtalelse af Politilæge Winge i Kristiania, en Udtalelse, som faldt i Aaret 1901. Han siger: „Jeg ønsker at betone, at der er en Fare, vi allerede ere oppe i i Norge, og det er den, at der gives Løftelove, som ingen virkelig Værdi have. Vi have f. Eks. nu i Norge faaet en Lov om Løsgængerer og Tvangsarbejde. Sidste Paragraf lyder: „Kongen bestemmer, naar denne Lov træder i Kraft“. Men nu er Stillingen den, at alle Fagmænd i Norge vide, at denne Bestemmelse kan Kongen ikke træffe før tidligst om 15—20 Aar, og inden den Tid vil denne Lov kun være et Stykke Papir, som ingen som helst Værdi har overfor det virkelige Liv“. Paa Grund af den Fare, der er ved en saadan Bestemmelse, ønsker jeg, da jeg er meget interesseret i, at Forslaget gennemføres, denne Bestemmelse forandret.

Jeg vil udtale Haabet om, at det er den ærede Ministers bestemte Ønske, at denne Sag ogsaa skal gaa en Sejrs-gang gennem Folketinget. Naar jeg siger, at jeg haaber det, er det naturligvis, fordi jeg ikke er ganske vis derpaa, idet jo nemlig den ærede Minister i Fjor, da denne Sag blev bragt paa Tale, udtalte, at Sagen frembød mange Vanskeligheder. Og nu vil jeg gerne vide, om Vanskelighederne ere overvundne, eller om de endnu findes i Loven. For saa vidt som Vanskelighederne skulle være overvundne ved Fremsættelsen af det forelagte Lovforslag, have de virkelig ikke været meget betydelige. Thi Forslaget er jo i det væsentlige en Afskrift af Kommissionens. Der er nogle Ændringer. Maa jeg gøre opmærksom paa, at man har været lidt for rask til at skrive af. I § 36 er der nemlig henvist til et Nr. 4 i § 29, men i § 29 findes der kun 3 Numre. Der har imidlertid oprindeligt været 4 Numre, men ved Udarbejdelsen af Forslaget har man taget Nr. 1 af disse 4 Numre bort, saaledes at man har været nødt til at forandre Nr. 4 til Nr. 3. Og saa har man, da man skrev Kommissionens § 36 af, ikke været opmærksom derpaa. Men ogsaa Anmærkningerne synes at være skrevne noget hurtigt. De ere jo meget korte og give ikke mange positive Oplysninger. Og der kommer min anden store Betænkelighed ved det ringe Arbejde, der fra Ministeriets Side er udført ved Fremsættelsen af dette Forslag. Der er kun to Sider Anmærkninger, og der er et Par af de faa Tal, som ere ganske forkerte, hvor der er Tale om Henviisning til Paragraffer, og Anmærkningerne ere i det hele utrolig magre. De, der have siddet i Udvalg her i Rigsdagen, vide jo, at et Udvalg ofte har en ret stor Tilbøjelighed til at begære Oplysninger af Ministeriet, og Ministeriet sætter saa Embedsmænd og private rundt omkring i Landet i Bevægelse for at skaffe Oplysninger, og medens disse indhentes, sidder man i Udvalget og bestiller ingen Verdens Ting, fordi det menes, at Oplysningerne ere nødvendige for Arbejdet, og det ere de da ogsaa i visse Tilfælde, men jeg har dog ogsaa været med til, at der er blevet indsamlet Oplysninger, som det kostede store Vanskeligheder at indsamle, og saa bleve de ikke en Gang brugte til noget som helst i det paagældende Udvalg. Det første, Ministeriet kan vente, naar der er nedsat et Udvalg, er en Skrivelse fra Udvalget med Anmodning om en Masse Oplysninger, f. Eks. med Hensyn til Børns